

Книгата на Даниил — Номер седемдесет и девет

Разкриване на бунта от 1888 година: уроци от второто поколение лаодикийски адвентизъм

Jeff Pippenger

2024-02-12

Второто поколение на лаодикийския адвентизъм настъпи през 1888 година, и това поколение е символично представено в осма глава на Езекиил като втората мерзост, която е представена чрез „скришните стаи на образите му“.

И тъй, влязох и видях; и ето, всякакви образи на влечуги и отвратителни зверове, и всички идоли на Израилевия дом, изобразени по стената наоколо. И пред тях стояха седемдесет мъже от старейшините на Израилевия дом, а всред тях стоеше Язания, син Сафанов, всеки мъж с кадилницата си в ръка; и гъст облак от тамян се издигаше. Тогава ми каза: Сине човешки, видя ли какво вършат в тъмнината старейшините на Израилевия дом, всеки в стаите на своите образи? Защото казват: Господ не ни вижда; Господ е оставил земята. Езекиил 8:10–12.

Камерите на образите представляват нечестивите тайни в сърцата на онези, които са представени като старейшините; и именно тази нечестивост те са внесли не само в камерите на своите умове, но и в камерите на Божието светилище.

Не яж хляба на онзи, който има зло око, нито пожелавай вкусните му ястия; защото каквито са помислите в сърцето му, такъв е и той: „Яж и пий“, казва ти той, но сърцето му не е с тебе. Притчи 23:6, 7.

Нечестието на стаите на образите е написано както по стените на храма, така и по стените на умовете на старейшините. Тайните стаи на образите от втората мерзост в осмата глава на Езекиил представляват второто поколение на Лаодикийския адвентизъм и измежду четирите мерзости именно втората мерзост отделя повече време, за да подчертае един общностен бунт, макар че и четирите мерзости са представени като извършвани от мъжете, които е трябвало да бъдат пазители на народа.

„Белегът на избавлението е поставен върху онези, „които въздишат и плачат за всичките мерзости, които се вършат“. Сега ангелът на смъртта излиза напред, представен във видението на Езекиил чрез мъжете с оръжията за клане, на които е дадена заповедта: „Избийте до един старци и млади, девиси, малки деца и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище.“ Пророкът казва: „И започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“ Езекиил 9:1–6. Делото на унищожението започва сред онези, които са изповядвали, че са духовните пазители на народа. Лъжливите стражи падат първи. Няма никой, който да пожали или да пощади. Мъже, жени, девиси и малки деца загиват заедно.“ Великата борба, 656.

Бунтът, който бележи появата на второто поколение, е конкретно свързан с ръководството на Лаодикийския адвентизъм, както се изпълни на сесията на Генералната конференция в Минеаполис през 1888 година. Той е представен чрез израза „старейшините на Израилевия дом“, а също и чрез „седемдесетте мъже“. Седемдесет старейшини бяха свързани с делото на Моисей, а втората група ученици на Исус се състоеше от седемдесет мъже. „Седемдесет“ представлява ръководство, както и „старейшините“. Втората мерзост поставя допълнителен акцент върху ръководството и, като прави това, поставя акцента върху мерзостта като свързана с корпоративен бунт на ръководството.

Сред седемдесетте древни мъже стоеше „Язания, синът на Сафан“. Името „Язания“ означава „чут от Бога“, и той представлява водачество, което се разбунтува тъкмо във времето, когато Бог говореше, защото чу Бога, но отказа да послуша, понеже изповядваше, че Бог е оставил Своя народ и че Бог не вижда какво става в скритите покои. Язания беше „синът на Сафан“, а името „Сафан“ означава „да скрия“. Обстановката на второто поколение представлява бунт на водачеството, което се разбунтува именно във времето, когато Бог говореше, и те вярваха, че Бог не вижда и нехае за техните дела.

Сестра Уайт записва, че ѝ било показано какви разговори водело ръководството на лаодикийския адвентизъм по време на Генералната конференция през 1888 година. На Генералната конференция през 1888 година Бог показал на сестра Уайт съвещанията на водачите, които те провеждали помежду си, когато мислели, че Бог не ги слуша. Там, в тайното уединение на стаите си, те говорили зло против сестра Уайт, нейния син и старейшините Джоунс и Уагонър. Те вярвали, че могат да говорят свободно, защото Бог не можел да ги види в техните частни покои, но Бог показал именно тези разговори на пророчицата. Те били на общо събрание и според Вдъхновението слушали вестта на късния дъжд, но отказали да слушат.

Какво бе това, което бе породило ръководство, проявило толкова явно бунтовничество през 1888 г., че сестра Уайт го сравни с бунта на Корей, Датан и Авирон?

„Когато бъдете просветени от Светия Дух, ще видите цялото онова нечестие в Минеаполис такова, каквото е, както Бог го вижда. Ако никога вече не ви видя в този свят, бъдете уверени, че ви прощавам скръбта, страданието и бремето на душата, които ми причинихте без никаква причина. Но заради вашата душа, заради Онзи, Който умря за вас, желая да видите и изповядате заблужденията си. Вие наистина се съединихте с онези, които се съпротивляваха на Божия Дух. Имахте всички доказателства, от които се нуждаехте, че Господ действаше чрез братята Джоунс и Уагонър; но не приехте светлината; и след чувствата, на които се отдавахте, след думите, изговорени против истината, не почувствахте готовност да изповядате, че сте постъпили погрешно, че тези мъже имаха вест от Бога, а вие бяхте пренебрегнали и вестта, и вестителите.“

„Никога преди не съм виждала сред нашия народ такава твърда самодоволност и такова нежелание да приемат и признаят светлината, каквото бе проявено в Минеаполис. Беше ми показано, че нито един от онези, които таяха духа, проявен на това събрание, не би могъл отново да има ясна светлина, за да различи скъпоценността на истината,

изпратена им от небето, докато не смири гордостта си и не изповяда, че не е бил подбуждан от Божия Дух, а че умът и сърцето му са били изпълнени с предубеждение. Господ желаше да се приближи до тях, да ги благослови и да ги изцели от техните отстъпления, но те не искаха да послушат. Те бяха подбуждани от същия дух, който вдъхновяваше Корей, Датан и Авирон. Тези мъже от Израил бяха решени да се противопоставят на всяко доказателство, което би показало, че грешат, и продължаваха, и продължаваха в своя път на отчуждение, докато мнозина не бяха отклонени, за да се присъединят към тях.“

„Кои бяха тези? Не слабите, не невежите, не непросветените. В този бунт имаше двеста и петдесет князе, прочути в обществото, мъже с име. Какво беше тяхното свидетелство? „Цялото общество е свято, всеки един от тях, и Господ е между тях; защо тогава се издигате над Господното общество?“ [Числа 16:3]. Когато Корей и неговите съучастници загинаха под Божия съд, народът, който те бяха измамили, не видя Господната ръка в това чудо. На следващата сутрин цялото общество обвини Моисей и Аарон: „Вие убихте Господния народ“ [ст. 41], и морът порази обществото, и повече от четиринадесет хиляди загинаха.

„Когато възнамерявах да напусна Минеаполис, ангелът Господен застана до мен и каза: „Не така; Бог има дело за теб да извършиш на това място. Народът постъпва така, както при бунта на Корей, Датан и Авирон. Аз те поставих на подобаващото ти място, което онези, които не са в светлината, няма да признаят; те няма да се вслушат в твоето свидетелство; но Аз ще бъда с теб; Моята благодат и сила ще те подкрепят. Не теб презират, а вестителите и вестта, които изпращам на народа Си. Те показаха презрение към словото Господне. Сатана е заслепил очите им и е извратил преценката им; и ако всяка душа не се покае за този свой грях, за тази неосветена независимост, която нанася оскърбление на Божия Дух, те ще ходят в тъмнина. Ще отместя светилника от мястото му, ако не се покаят и не се обърнат, за да ги изцеля. Те са помрачили духовното си зрение. Те не желаеха Бог да изяви Своя Дух и Своята сила; защото имат дух на присмех и отвращение към Моето слово. Лекомислие, празнословие, шеги и закачки се вършат всекидневно. Те не са насочили сърцата си да Ме търсят. Те ходят в искрите на собствения си огън и ако не се покаят, ще легнат в скръб. Така казва Господ: Стой на поста на дълга си; защото Аз съм с теб и няма да те оставя, нито ще те изоставя.“ Тези думи от Бога не съм дръзнала да пренебрегна.

„Светлина сияе в Батъл Крийк с ясни, ярки лъчи; но кой от онези, които взеха участие в събранието в Минеаполис, е дошъл при светлината и е приел богатите съкровища на истината, които Господ им изпрати от небето? Кои са вървели стъпка по стъпка с Водача, Исус Христос? Кои са направили пълно изповядване на своята погрешна ревност, на своята слепота, на своите ревности и зли подозрения, на своето противене на истината? Нито един; и поради дългото си пренебрегване да признаят светлината, тя ги е оставила далеч назад; те не са израствали в благодат и в познанието на нашия Господ Исус Христос. Те не успяха да приемат необходимата благодат, която биха могли да имат и която би ги направила силни мъже в религиозния опит.“

„Позицията, заета в Минеаполис, очевидно бе непреодолима преграда, която в голяма степен ги затвори заедно със съмняващите се, задаващите въпроси, с отхвърлящите истината и Божията сила. Когато настъпи друга криза, онези, които тъй дълго са се съпротивлявали на доказателство след доказателство, отново ще бъдат изпитани по точките, в които така явно се провалиха, и за тях ще бъде трудно да приемат онова, което е от Бога, и да отхвърлят онова, което е от силите на тъмнината. Затова единственият им безопасен път е да ходят в смирение, като правят прави пътеки за нозете си, за да не се отбие куцията от пътя. От решаващо значение е с кого общуваме — дали с мъже, които ходят с Бога и които Му вярват и се упоават на Него, или с мъже, които следват собствената си предполагаема мъдрост, ходейки в искрите на своя собствен огън.“

„Времето, грижата и трудът, необходими, за да се противодейства на влиянието на онези, които са действали против истината, са били ужасна загуба; защото бихме могли да бъдем с години напред в духовното познание; и много, много души биха могли да бъдат прибавени към църквата, ако онези, които е трябвало да ходят в светлината, бяха продължили да познават Господа, за да узнаят, че Неговото явяване е сигурно като зората. Но когато толкова много труд трябва да се изразходва тъкмо в църквата, за да се противодейства на влиянието на деятели, които са стояли като гранитна стена срещу истината, която Бог изпраща на Своя народ, светът бива оставен в относителен мрак.

„Бог е възнамерявал стражите да се надигнат и с единогодушни гласове да отправят решително послание, като дадат на тръбата ясен звук, за да може народът всички да се устремят към своя пост на дълга и да изпълнят своята част във великото дело. Тогава силната, ясна светлина на онзи друг ангел, който слиза от небето, като има голяма власт, би изпълнила земята със своята слава. Ние изоставяме с години; и онези, които стояха в слепота и възпрепятстваха напредъка на самото послание, което Бог е възнамерявал да излезе от събранието в Минеаполис като светилник, който гори, имат нужда да смират сърцата си пред Бога и да видят и разберат как делото е било възпрепятствано поради тяхната умствена слепота и коравосърдечие.“ Manuscript Releases, volume 14, 107–111.

Какво бе онова, което бе породило ръководство, проявило тъй открит бунт през 1888 година, че сестра Уайт го сравни с бунта на Корей, Датан и Авирон? Отговорът без съмнение се крие в бунта от 1863 година, който подготви пътя за онова, за което на Езекиил бе казано, че ще бъде още по-големи мерзости. Отхвърлянето на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава и въвеждането на една фалшива схема щяха да породят необходимостта да се поддържа фалшификатът от 1863 година. Така Милър щеше да наблюдава как неговите скъпоценности биват разпилявани и затрупвани с боклук и с фалшиви скъпоценности и монети. Светската поговорка гласи: „Историята се пише от победителите.“

Макар в действителност да не са победителите, онези, които водят лаодикийската адвентна църква, са изразходвали време и усилия, за да изградят исторически разказ, който поддържа нарастващия бунт през четирите поколения, в опит да представят този бунт в светлина, която е далеч от действителната история, записана от небесните ангели. Пренаписването на

историята е отличителна белегова черта на йезуитите на Католическата църква, а историческият ревизионизъм е бил обичайна практика и занаят на лаодикийските адвентни историци. Това, което в наши дни се пише от лаодикийските адвентни „историци“ относно сесията на Генералната конференция в Минеаполис, е класически пример за исторически ревизионизъм.

Възможно е някои от бунтовниците от онази конференция в крайна сметка да са се покаяли, но изключението от правилото не отменя самото правило. На сестра Уайт бе заповядано да остане и да запише събранието, защото бунтът на Корей, Датан и Авирон се повтаряше. Адвентните историци, когато изграждат свидетелството около това дали вестта за оправдание чрез вяра е била разбрана или неразбрана, отхвърлена или неотхвърлена, или впоследствие приета, избягват вдъхновеното свидетелство за един бунт, който бе предобразен от Корей, Датан и Авирон.

Кой от тези трима бунтовници според записа на Мойсей впоследствие се показва разкаян и бе приет отново в ръководството заедно с Мойсей?

„Корей, водещият дух в това движение, беше левит, от рода на Каат, и братовчед на Мойсей; той беше човек със способности и влияние. Макар и назначен за служба в скинията, той беше станал недоволен от своето положение и се домогваше до достойнството на свещенството. Поверяването на свещеническата служба на Аарон и неговия дом, която по-рано се падаше на първородния син от всяко семейство, беше породило завист и недоволство, и известно време Корей беше тайно противодействал на властта на Мойсей и Аарон, макар да не беше дръзнал да пристъпи към никакъв открит бунтовен акт. Накрая той замисли дръзкия план да събори както гражданската, така и религиозната власт. Не пропусна да намери и съмишленици. Близко до шатрите на Корей и каатците, от южната страна на скинията, се намираше станът на Рувимовото племе, като шатрите на Датан и Авирон, двама князе от това племе, бяха близо до шатъра на Корей. Тези князе с готовност се присъединиха към неговите честолюбиви замисли. Като потомци на най-големия Яковов син, те претендираха, че гражданската власт принадлежи на тях, и решиха да разделят с Корей почестите на свещенството.“

Състоянието на чувствата сред народа благоприятстваше замислите на Корей. В горчивината на своето разочарование предишните им съмнения, ревност и омраза се бяха завърнали и отново оплакванията им бяха насочени срещу техния търпелив водач. Израилтяните непрестанно губеха от поглед факта, че се намираха под божествено ръководство. Те забравиха, че Ангелът на завета беше техният невидим водач, че, скрито зад облачния стълб, присъствието на Христос вървеше пред тях и че от Него Мойсей получаваше всички свои наставления.

„Те не желясха да се покорят на страшната присъда, че всички трябва да умрат в пустинята, и затова бяха готови да се хванат за всеки предлог, за да вярват, че не Бог, а Мойсей ги води и че той е произнесъл гибелната им присъда. И най-добрите усилия на най-кроткия човек на земята не можеха да укротят непокорството на този народ; и макар белезите на Божието негодувание за предишното им упорство все още да стояха пред

очите им в разбитите им редици и намалелия им брой, те не взеха поуката присърце. Отново бяха победени от изкушението.“ Патриарси и пророци, 395, 396.

Лаодикийският адвентизъм започна през 1856 г., а през 1863 г. стана законно регистрираната Лаодикийска адвентистка църква. Както вече бе разгледано в предишни статии, няма никакво вдъхновено свидетелство, че Лаодикия някога бива спасена. Тя не може да бъде спасена, освен ако не се покае за състоянието си и не приеме опитността, представена от Филадельфия. Лаодикия е народ, който бива съден, чрез това, че е избълван от устата на Господа. Като Лаодикийска църква, вдъхновението посочва, че църквата е била определена да странства в пустинята, както древният Израил.

Кои от бунтовниците на древния Израил се скитаха в пустинята четиридесет години и след това влязоха в Обетованата земя? Нито една душа; и тяхното скитане беше предобраз на скитането на съвременния Израил.

Бунтът на Корей, Датан и Авирон (който предобразяваше бунта от 1888 година) се основаваше на тяхното нежелание да приемат присъдата над народа, която им отреждаше да се скитат четиридесет години в пустинята. Бунтът от 1888 година се основаваше на отхвърлянето от страна на ръководителите на изявлението, което ги определяше като Лаодикия и им отреждаше да се скитат още много години в пустинята поради тяхното непокорство.

„Вестта, дадена ни чрез А. Т. Jones и Е. J. Waggoner, е Божията вест към Лаодикийската църква, и горко на всеки, който изповядва, че вярва в истината, а въпреки това не отразява към другите дадените от Бога лъчи.“ The 1888 Materials, 1053.

Старите мъже, които трябваше да бъдат пазители на народа през 1888 г., вярваха, че са „богати и се обогатихме“. В следващата статия ще разгледаме какво е породило това състояние преди 1888 г.

„Душата ми е дълбоко натъжена, когато виждам колко бързо някои, които са имали светлина и истина, приемат измамите на Сатана и биват заплени от една лъжлива святост. Когато хората се отвръщат от граничните знаци, които Господ е установил, за да можем да разбираме своето положение, както е очертано в пророчеството, те отиват, без да знаят накъде.“

„Поставям под въпрос дали истинският бунт изобщо може да бъде изцелен. Проучете в „Патриарси и пророци“ бунта на Корей, Датан и Авирон. Този бунт се разпростря, обхващайки повече от двама мъже. Той бе воден от двеста и петдесет първенци на обществото, мъже именити. Назовете бунта с истинското му име и отстъплението с истинското му име, а след това помислете, че опитността на древния Божий народ, с всичките ѝ неприемливи черти, бе вярно записана, за да влезе в историята. Писанието заявява: „Тези неща... са написани за наша поука, върху които са достигнали последните времена.“ И ако мъже и жени, които имат познанието на истината, са се отделили дотолкова от своя велик Водач, че да приемат великия водач на отстъплението и да го нарекат Христос, нашата Правда, това е, защото не са слезли дълбоко в

рудниците на истината. Те не са в състояние да различат скъпоценната руда от безстойността материал.

„Прочетете предупрежденията, така изобилно дадени в Божието слово, относно лъжепророците, които ще дойдат със своите ереси и, ако е възможно, ще измамат и самите избрани. При тези предупреждения, защо църквата не различава лъжливото от истинското? Онези, които по какъвто и да било начин са били така подвеждани, трябва да се смирят пред Бога и искрено да се покаят, защото толкова лесно са били отклонени от правия път. Те не са различили гласа на истинския Пастир от гласа на чуждия. Нека всички такива прегледат тази глава от своята опитност.“

„Повече от половин век Бог дава на Своя народ светлина чрез свидетелствата на Своя Дух. След всичкото това време остава ли на няколко мъже и техните съпруги да разубедят цялата църква на вярващите, като обявяват г-жа Уайт за измамница и прелъстителка? „По плодовете им ще ги познаете.“

„Онези, които могат да пренебрегнат всички доказателства, които Бог им е дал, и да превърнат това благословение в проклятие, трябва да треперят за безопасността на собствените си души. Светилникът им ще бъде отнет от мястото си, ако не се покаят. Господ е бил оскърбен. Знамето на истината, на вестите на първия, втория и третия ангел, е било оставено да се влачи в праха. Ако на стражите бъде позволено да заблуждават народа по този начин, Бог ще държи някои души отговорни за липсата на проницателност да разпознаят какъв вид фураж е бил даван на Неговото стадо.“

„Отстъпления са настъпвали и Господ е допускал в миналото да се развиват явления от такова естество, за да покаже колко лесно Неговият народ ще бъде заблуждаван, когато се осланя на думите на човеци, вместо сам да изследва Писанията, както правеха благородните верийци, за да види дали това е така. И Господ е допускал да се случват неща от този род, за да бъдат дадени предупреждения, че такива неща ще настъпят.“

„Бунтът и отстъплението са в самия въздух, който дишаме. Ние ще бъдем повлияни от тях, ако чрез вяра не окачим безпомощните си души на Христос. Ако хората сега така лесно биват подвеждани, как ще устоят, когато Сатана се представи за Христос и върши чудеса? Кой тогава ще остане непоколебим пред неговите лъжливи представяния — изповядвайки, че е Христос, когато всъщност това е само Сатана, който приема личността на Христос и привидно върши делата на Христос? Какво ще възпре Божия народ да отдаде своята вяра на лъжливи христоси? „Не ги следвайте.“

„Ученията трябва да бъдат ясно разбрани. Мъжете, приети да проповядват истината, трябва да бъдат утвърдени; тогава техният кораб ще устои срещу буря и вихрушка, защото котвата ги държи здраво. Измамките ще се увеличават и ние трябва да назоваваме бунта с истинското му име. Трябва да стоим, облечени с цялото всеоръжие. В този конфликт ние не се срещаме само с човеци, а с началства и власти. Нашата борба не е против плът и кръв. Нека Ефесяни 6:10–18 бъде четен внимателно и внушително в нашите църкви.“ Notebook Leaflets, 57, 58.